

Κυριακή 15η Ἰουνίου 2025

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων.

(Ματθ. 10, 32 – 33, 37 – 38 καί 19, 27 - 30).

«οὐκ ἔστι μου ἄξιος» (Ματθ. 10, 37).

Σ' ἓνα βουνό βρίσκεται σήμερα ὁ Ἰησοῦς καί διδάσκει. Σήμερα, πού εἶναι ἡ Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, συμπορευόμαστε ὅλοι πρὸς τόν Μεγάλο Διδάσκαλο. Ἐκεῖ, στό βουνό τῆς πνευματικῆς ὠριμότητας, ἀκοῦμε τόν Ἰησοῦ νά ἐκφωνεῖ τήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία Του. Μᾶς ὑποδεικνύει πῶς θά γίνουμε ἄξιοι τῆς μεγαλοσύνης Του καί πῶς θά ἀντέξουμε τήν ἀπόλυτη ἀγάπη Του. Μ' αὐτά τά λόγια ὁ πόθος μας αὐξάνει γιά τό πρόσωπό Του καί ἓνας φόβος μόνον ὑπάρχει στήν καρδιά μας, νά μήν ἀκούσουμε τό «οὐκ ἔστι μου ἄξιος». Αὐτόν τόν φόβο τόν καθησυχάζουν οἱ πολυαγαπημένοι μας Ἅγιοι, πού εἶναι τά μεγαλύτερα ἀδέλφια μας, οἱ γνήσιοι καί εἰλικρινεῖς φίλοι τοῦ Ἰησοῦ, τά αὐθεντικά πρότυπα, οἱ ὁδοδείκτες μας.

Γιά νά μήν ἀκούσουμε τό «οὐκ ἔστι μου ἄξιος» ἀπό τόν Ἰησοῦ, εἶναι ἀπαραίτητο νά κατανοήσουμε τί ζητάει ἀπό ἐμᾶς. Ζητάει ὁμολογία, ἄρση τοῦ σταυροῦ καί ἀποκλειστικότητα.

Πρῶτον, ὁ Κύριος περιμένει νά ὁμολογήσουμε μπροστά στούς ἀνθρώπους τή σχέση πού ἔχουμε μαζί Του. Δέν θέλει νά κάνουμε τήν κατάθεση κάποιας ἰδεολογίας. Δέν θέλει νά καταθέσουμε μία ἀκόμη φιλοσοφία στό πάνελ τῶν πολλῶν φιλοσοφιῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἐπιθυμεῖ νά δείξουμε μέ θάρρος καί εἰλικρίνεια τόν πόθο καί τήν ἀγάπη γιά Ἐκεῖνον. Νά δείχνουμε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ κυβερνήτης τῆς ζωῆς μας, ὁ ἄρχοντας τῆς καρδιάς μας, ὁ δρόμος τῆς πορείας μας, ὁ πατέρας, ὁ φίλος, ὁ ἀδελφός, ὁ ἔρωτάς μας. Ἡ ὁμολογία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι εὐθύνη ζωῆς. Ἡ ὁμολογία τῆς ἀγάπης γιά τόν Χριστό γίνεται μέ τήν καθαρὴ ζωὴ, μέ τήν ἀπλότητα στή συμπεριφορά, μέ τήν εὐγένεια πρὸς ὅλους, μέ τήν ἀνοχή στά λάθη τῶν ἄλλων, μέ τήν ἀληθινὴ ἐλεημοσύνη, μέ τήν ἀγνότητα στό βλέμμα, στό ἄγγιγμα καί στά λόγια, μέ τήν ἡρεμία καί τή γλυκύτητα στούς τρόπους, μέ τήν παρηγοριά καί τή σοφία στή συμπαράσταση, μέ τήν

προσευχή πρὸς ὅλους. Ἡ ἀγάπη πού δείχνουμε στούς ἀνθρώπους πιστοποιεῖ τή σχέση πού ἔχουμε μέ τόν Χριστό. Ὁμολογία Χριστοῦ κάνουμε ἀνάλογα μέ τό πόσο θυσιαζόμαστε γιά τόν συνάνθρωπο. Δέν ἔχει σημασία πόσο νηστεύουμε, πόσο ἐκκλησιαζόμαστε, πόσο μελετοῦμε, πόσο ἀκοῦμε κηρύγματα. Σημασία ἔχει πόσο ἀγαπᾶμε, πόσο συμπαραστεκόμαστε, πόσο βάζουμε πίσω τίς δικές μας ἀνάγκες καί τίς δικές μας ἐπιθυμίες γιά τό χατίρι τοῦ διπλανοῦ μας, πόσο ἀπλώνουμε τό χέρι στόν περιφρονημένο, πόσο ἐνδιαφερόμαστε νά προσφέρουμε καί ὄχι νά ἀρπάξουμε. Αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή ὁμολογία τῆς πίστεως στόν Ἰησοῦ. Ὅλα τά ὑπόλοιπα εἶναι διακήρυξη ἰδεῶν. Ἐάν τά λόγια εἶναι σωστά καί ἡ ζωή μας λάθος, θά ἀκούσουμε ἀπό τόν Χριστό τό: «οὐκ ἔστι μου ἄξιος».

Δεύτερον, γιά νά εἴμαστε ἄξιοι τοῦ Χριστοῦ, ὁ Κύριος μᾶς λέγει νά σηκώνουμε τόν σταυρό μας καί νά Τόν ἀκολουθοῦμε. Γιά ὅποιον ἀρνεῖται τόν σταυρό του ὁ Κύριος λέγει καθαρά: «οὐκ ἔστι μου ἄξιος». Ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ εἶναι τό μεγαλύτερο στοίχημα στήν πορεία τοῦ πιστοῦ. Ὁ κόσμος

ἀρνεῖται νά σταυρωθεῖ. Ἀγαπάει τήν καλοπέραση, τήν ἄνεση, τή φυγοπονία, τήν τεμπελιά, τήν ἀνεμελιά, τήν ἀποχαύνωση τήν ἀκηδία. Ὁ κόσμος καλλιεργεῖ τήν ἀτομικότητα, τόν ὀπορτουνισμό, τήν ἐκδικητικότητα, τή νοοτροπία τῆς ἐπιβολῆς. Ὁ σταυρός σημαίνει κούραση, ὑπομονή, θυσία, ξόδεμα, περιφρόνηση, ἀνοχή. Σηκώνω τόν σταυρό μου καί ἀκολουθῶ τόν Χριστό σημαίνει βαδίζω τήν ἴδια ἀνηφόρα τοῦ Γολγοθᾶ. Σημαίνει ἀγωνίζομαι καί ἀγωνιῶ γιά τούς ἄλλους, ὅπως ὁ Χριστός. Ξενυχτάω καί προσεύχομαι γιά τούς ἀδελφούς μου. Ματώνω καί συγχωρῶ αὐτούς πού μέ πληγώνουν. Τήν ὥρα τοῦ πόνου δέν φωνάζω «γιατί», δέν σκέφτομαι «γιατί σέ μένα». Στά ἐρωτήματα τοῦ σταυροῦ δίνω τήν ἀπάντηση τῆς ἀγάπης. Στήν ἀρρώστια, στή δοκιμασία, στήν ἀπώλεια, στήν πτώση, στόν πειρασμό, στόν δύστροπο διπλανό, στόν κακό συγγενή, στόν ἐπίβουλο συνάδελφο, στόν ἀπάνθρωπο προϊστάμενο, στόν ἀνυπάκουο, στόν συκοφάντη, στόν ἀπατεωνίσκο πού μέ κλέβει, στόν ἀγενή πελάτη, στόν ἄξεστο ἐπαγγελματία, στόν κάθε σταυρωτή ἀπαντάω μέ τήν ἀγάπη μου. Ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ γίνεται μέ τήν

προσευχή, τήν ανοχή καί τήν εὐγένεια γιά ὅ,τι ἤ γιά ὅποιον φορτώνει ἕναν σταυρό στή ζωή μου. Σάν τόν Χριστό ανοίγω τά χέρια, τήν ἀγκαλιά καί τήν καρδιά σέ ὅποιον καρφώνει τά πικρά καρφιά τῆς κακίας στόν σταυρό μου. Ἡ ἄρση καί ἡ συμπόρευση μέ τόν Ἐσταυρωμένο γίνεται μέ τή συγχωρητικότητα πρὸς τοὺς πάσης φύσεως σταυρωτές. Ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ γίνεται μέ τήν ὑπομονή, μέ τήν προσευχή, μέ τή δυναμικότητα μιᾶς πορείας πού μπορεῖ νά εἶναι ἔμπονη, ἀλλά εἶναι πάντοτε δοξασμένη. Ὅπως γιά τόν Χριστό ὁ Σταυρός εἶναι ἡ δόξα Του, ἔτσι καί γιά τόν πιστό ὁ δικός του σταυρός εἶναι ἡ δική του δόξα.

Τρίτον, ὁ Κύριος ζητάει ἀποκλειστικότητα, γιά νά μὴν ἀκούσουμε τό: «οὐκ ἔστι μου ἄξιος». Ὁ Χριστός δέν θέλει νά εἶναι μία ἀπό τίς πολλές μας ἀγάπες. Θέλει νά εἶναι ἡ πρώτη καί πιό δυνατή ἀγάπη. Θέλει ὅλες οἱ ὑπόλοιπες ἀγάπες τῆς ζωῆς μας νά ξεκινοῦν ἀπό τό δικό Του πρόσωπο καί νά νοηματοδοτοῦνται ἀπό τή δική Του παρουσία. Ὁ Χριστός θέλει νά ἀγαποῦμε τοὺς πάντες καί τά πάντα, ἀλλά ἀφοῦ πρῶτα ἔχουμε ἀγαπήσει Ἐκεῖνον.

Ὅποιος ἀγαπάει ὅ,τιδήποτε ἢ ὅποιονδήποτε περισσότερο ἀπό τόν Χριστό δέν εἶναι ἄξιος τοῦ Χριστοῦ. Καμία ἀγάπη δέν εἶναι ὑγιής, ὅταν δέν ἔχει ὡς ἀφετηρία τόν Ἰησοῦ. Σήμερα ὁ κόσμος ἀγαπάει, ἀλλά χωρίς Χριστό. Ἀγαπάει καί κάνει διακρίσεις. Ἀγαπάει καί χαίρεται γιά κατακτήσεις. Ἀγαπάει καί καταβροχθίζει αὐτό πού ἐπιθυμεῖ. Ἀγαπάει, ἀλλά δέν εὐτυχεῖ. Ἀγαπάει, ἀλλά πρῶτα ζητάει τήν ἡδονή, τή δόξα, τήν ἀνταπόδοση, τήν κάλυψη τῆς μοναξιᾶς. Ἀγαπάει ἀλλά μέ ἐγωισμό, γι' αὐτό καί δέν εὐτυχεῖ. Οἱ Ἅγιοι, πού ἀγάπησαν τόν κόσμο καί τούς ἀνθρώπους καθαρά, εἶχαν ἀγαπήσει πιο πρῖν ὀλοκληρωτικά καί ἀπόλυτα τόν Χριστό. Γι' αὐτό τούς τιμοῦμε σήμερα καί τούς βάζουμε ὡς πρότυπα ζωῆς στή ζωή μας.

Σήμερα ὁ Χριστός λέγει πώς, ὅποιος δέν Τόν ὁμολογεῖ, ὅποιος δέν σηκώνει τό σταυρό καί ὅποιος δέν Τόν ἀγαπάει ἀπόλυτα, «οὐκ ἔστι μου ἄξιος». Ἄς γίνουμε ἄξιοι τοῦ Χριστοῦ σάν τούς Ἁγίους τῆς πίστεως μας, γιά νά ἀπολαμβάνουμε ὅλοι μαζί τή γαλήνη αὐτῆς τῆς ζωῆς καί τή μακαριότητα τῆς ἐπόμενης γιά πάντα. Ἀμήν.